

دیوانی فانی

مہ لا حسین سیج سعدی

کو ذکر نہ ددو
نامادہ کردخے بڑیا ہے
بشیر حسین سعدی

۱۹۸۴

وینہی حسینی فانی پایہ دار
بوگہ ل و ہنوزی ہمہ ردم وہ فادار
نہی خونہ ری کورد یادیکہ ہمہ ردم
چونکہ دلسوز بوو بو کوردی ہمہ ژار
بشیر حسین مدہی

مینزد وی ز یاف افانی،
مه لا حسین شیخ سعدی فیض اسد

نه گهر بیت و نه نیرودی ز یاف شاعیرانی کوفی کورد بکونه ده
ده بینیت زور له شاعیرانمان ناز ناوی افانی، یان بنو خویات
هه لبر اردوده . له وانه (ماند ناغای فانی) بنو نینه زورانی
تریش .

به فلام لیزه را مه لا حسین ناز ناوی افانی، له کونه ده بنو خوی
هه لبر اردوده هه له سه ره نای ز یاف یه ده هه تا کونج
دوایی کورد .

ته نیا له یه له قه سیده را نه بی که باسی دولاوی کوردان ده کا
به نه (قه سیده که ی به دوشه ی کا که) دوایی بی هه ناده بنو
مانوستای خوالی خوتشور . کیو موکریانی .. له یه له زماره کافی
هه تار باسی ناز ناوی کون دوی شاعیرانی کوردوده گو ترویه
افانی، مه به سنی مه لا حسین شیخ سعدی - بورد .

ناز ناوی خوی کوردوده به (کا که) به فلام له راستی را هه ر
له م قه سیده را نه م ناز ناوی بنو خوی هه لبر اردوده و

به س نه که رنا هه رمانازی به دوشه ی (فانی) ده کرد
هه تا موره کیشتی هه لکه نه بود به ناوی «سینی فانی»
فانی واقا مه لاهین شیخ سعیدی. له هانی ۱۸۸۲ نه
له هاری هه ولیر که ره کی خانه قا. لهانوده دونه ده
موتیندی نهقی به فی له هه ولیر و هیران و نازه نین و
سکات و کویه ته واد کرد و ده .

وه له هه ولیر لای مه لاله بود به کر عومه ر نه نه نه
مه لا (کچکه) نیجازی مه لایه فی وه رگر توده ..

دانه را وه کانی

- ۱- ربانی نیسان ته فیری قورئان که ده که ونیه شه ش
به رگه وه، که تا نیستا هه رسی به رگی لی هاب کراده
- ۲- وه رگیرانی نه مووره کافی پیغمبه ر، له کیتی بوخاری
به نه حکامی شه رعی به وه له عه ره بی به وه بو کوردی
- ۳- به رتو وکی به لا غرت به عه ره بی .

۴. جامع الصغیر کہ وہ کہ دنیہ دود بہ رگی گہ درہ وہ نہ نہ ش
وہ کہ بوخاری بہ نہ حکامی نہ رعی یہ وہ نہ عمرہ بی یہ وہ
کہ دود یہ بہ کوردی .

۵. نہ ظمی - (تہذیب الظلم) نہ فتازانی بہ عمرہ بی .

۶. منہج الحقیقہ نہ صہ وف بہ عمرہ بی .

۷. نہ رعی زات الشفا - بہ کوردی .

۸. نہ رعی - لوائح - نہ فارسی بو عمرہ بی .

۹. نہ رعی نہ معات وہ گنیزانی نہ فارسی بو عمرہ بی .

۱۰. منظومہ نہ دہیدہ بی فرید الدینی عطار نہ فارسی یہ وہ
بو عمرہ بی

۱۱. نہ یوانی نہ لبہ بہت . بہ کوردی و عمرہ بی و تورکس و

فارسی بہ لہام بہ داخوہ نہ دیوانہ بی نہ مانہ نہ داوہ نہ
"صالح زکی بگے" کہ نہ و کاتہ مصروف بودہ نہ ہاری لہہ ولیر

لنی وہ گر نہ وہ بوخوتینہ نہ وہ ، نہی داوہ نہ وہ ...

جالہ بہ نہ وہ بہ شی زوری لہہ نہ کافی بزر بود نہ نیا

هه نه بستی یه که م
له ته قلیدی مه لایبی مه عنه وی بو شتی بی مه عبا
ده سوو تی دل وه کوو مووم و له فو تی سه ر له تر سام
چه بکت زینه تی ظاهرنه که رتوو پاکي دل چاکي
به مانی احتیاجیکی نی یه دیواری باغانم
نه که نه باطنت ره ش بی به من چی شانه که ی شیت
سه ری ره نکیں بی نه فعی چی هه یه زیدانی شاهانم
فیدایی طاعه تی بی ده ست نوثری بی ته ماعانم
که ده ست نوثر ناوه که و بارنیکه بو ته قوا فروشانم
له بی قه دریت نی یه (فانی) که ناگیری قسه قه دری
گرانه قیمه تی زوره دورو یاقوتی غیر فانم

چوارین
 به خسته که ی بنی هیزم نیمرو قوه تی ته دبیری چوو
 بهیته کانی کاو لیشم رنگی ته عمیری چوو
 گهره توو بهم نه وعه دشخوش بی به خوننی عاشقان
 نوروانی داری تیریش غیری خونین ته نسیری چوو

هه لهستی دووهم
 گول له بهر مه غروزی که ی هیتی سه ری په رویانی من
 که ی له سه رکشتی درک ددروا له ژیزی پانی من
 بوشکستی من فیراقت هیچ قصور یکی نه کرد
 کاغذ زکی پر له پیچ و لوجه سه رتا پانی من
 هه روه کوو نه قشقی قدم من سه رفیرازیم بوچی به

خاکری تی ده گه ی بنواری یه سیمایی من
دامه نت بولاده دهی فانی له دونیا که تی ده گاه
ناوی نه م به حره به پشتی پنی ی ئیستغیانی من
هله سستی سنی یه م

گو قماری فله که گکردی سه ری نه م دو موله هجبت
ره قماری فله که بنی به فیدای که ردوش و له نجبت
بنی لطفی و که م مه رحه مه تی وه رنه به قوربان
خوینی که شی من لایقه بوزینه تی په نجبت
لفکه و گولی سه رپوش و قه دو ریشوه نی مشکیت
چهند قوزه له که ن قونجه و پاپوشه روله نجبت

همه لبه سستی چواره م
 شیوان له شه پو لی غم پیشه ی جیگر دارنی یه
 شوکر ناوی طینه تم بو نی مه و جدار نی یه
 بی مه ر که بی یشتیاق ناگی به جیگی مه قصد
 سالک همه ر مانند و ده بی له ری که رسواری یه
 بواله و ه سی خود په سندن دلی همه ر لای بریا په
 بو یه له سو و رانه و ه ی چا تر له په رگار نی یه
 عارف و ه ک حو بیانی ناو چاوی له ناس پوشیه
 بی با که له په پنجه ره که رخسانه ی دل تار نی یه
 که سنیک نونیدی بری نا یوی له خوشی دانی
 دار و ه کوو برایه و ه چاوی له به هار نی یه

دل له خوش و خسرو شي بي باكه له باري غم
 شوشه وهك توايه وه ترسي له غوبار — نه يه
 كفتي جه نازه ي خوشم له ده فته ري خوم ده كه م
 مه عنا غه يري قسه ي خوش بو خوم يادگار ني يه
 هه رباځينكي مه جه بهت له وني گه ر باخه وان بي
 غه يري هېلانه ي سو و تاو له سه ر لقي دار ني يه
 ده ستي قه ده ر وه كو و مووم له باځي فده روح ناكي
 گول له بهر سه ري ده ني ده ر به ستي ده ستار ني يه
 گه ر قسه م كينشي ني يه له سو و كي قسه م ني يه
 مالي زور به قيمه ت بي هه رايي كبرايي ني يه

چوارنشمه کی

نهی له نه ندای مه دینه جسمی تو روحی ره وان
 دینی پاکت دایه به رخوی قاف تا فانی جیهان
 مه له یحیازت دوولت بوو دینی گرتنه ناوه خوی
 مه سکت بوونی مه دینه قابه قه وسه یلت مه کان
 وانه :-

مه به فارسی مانده نه و دونهی دین که دته
 نادی نه بی به مه دینه
 (مه دین ه) مه دینه - مدینه -

هه به سستی نه بختی م

گه مه دروسه و که ه ته که که. جیتم نادى نانه وات
 وانیشوو له یه ک جینگا شماره زای نه طوار نی یه
 له جه هلی دپشتی هه ولینر دلم روناک و صافه
 صه یقه نی ناوینه ی من به نه یری ژونگار نی یه
 مه رته به ی ناکه س و هیچ لای ناکه سان بلنده
 بو یه که جینگای درک غه یری سه ر دیوار نی یه
 تانی وشیرینی قه م تابعی حالی خومه
 نانه یی زیندانی غم نه غمه یی کونزار نی یه
 دل که سوو تا مه هوو بوو فانی چه باکت هه یه
 به ردی حادثه بایی باده یی سه ر شار نی یه

چوار خشته کی
 باکم چي يہ لہ دہ وری فہ لہ کٹ چي دہ کا بکا
 جاری منی بلند نہ کرد چونم لہ عسہ رز نہ دا
 بی باکہ فانی لہ فہ قرو فہ نا چونکی ہسہ ر دہ منی
 دوستم نہ سہر دلم بی گہ و ہسہ ر بی عہ دہ دہ دا

هه نه سستی به به م

وهك مورغي پايه به ندم بو دانني سياهت
چون ماهي نينو كه مهندم بو رويني هم چوماهت
نه شئي زولالي بوسم كه ي لطفه كه ي بفره مو
تاجان و دل فدا كم له شاه راهي راهت
له ريني فيراقي جانان چاهم غه ريتي خونيه
ته نم پرزه خمي خه نجبه ربه دوو تافتي سياهت
فهريدو بني نه زيري له كيشوه رونه زاكهت
سالاري تيسي حوسني ودي بم فداي سپاهت
هه متياني خوشه جانان له به غمي عالم نه ما
فاني له وه عزو نسحت غه رقي به مي سه فاهت

هه نهستی مه وهه م

دانهی دوره دندانی به قه د سه روه مه مهی مهی
حوسنی خه ته ری تورک و عه روه ب هیند و کوره ی پوهی
به م جسمه به ری جان و نه ندای دره خشان
مروه ت نی به تولانی ته قابول له جوده ی دهی
یه ک بنوسه که سه ر شاره له جامی له بی سوخت
که ی بوی بوو جهشید و که ی اسکندرو که ی که ی
پنیم کوت و هره پر نه شنه یه ماچی له بی له علت
فه رمووی بره مردووت مری جنگه ی نی به هه ی هه ی
فانی وه مه که عومری عه زیزت به فه ناچی
بنی فائیده مایه ت مه که وه ک حاته می طهی طهی

هه نه سستی هه سته م

له سالی ۱۹۴۲ له کافي بهري جيوافي دودوم فاني نه م

هه نه سته ي راغاده

وه رن رنک که وين نه ي کور دے هه ژار
بني ترس به رديک بو قل چه ند هه زار
نه پاشس سه لاح و مظفر الدين
تا که ي زه بوون بين ژير ده سستی نه غيار
نه که ربي بلين بو چي نه م غه دره
دو لي يا عيني قد صار ما صار
ي سجا تو خدا وه ره شق نه با
وده ته ق نه کا زه بووني به دکار

قیسی شو بنہور کہ وتہ وہ یاد م
 هیچ سہ قی سہ یات فی یہ بوہہ ژار
 مردن واجبہ بوہہ ردے فقیر
 قووت بمیسنی تار پوژی قہ رار
 بکوثر نیسہ وہ فقیرانی عار
 لہ پیش قہ دہ می تہ قویاے سالار
 ہر نہ م قیہ بوہہ لمائی سو تاند
 لہ سہ ربی عظمیٰ بوہہ خونینی تہ غیار
 ناگری بلند کرد بوہہ رووی زہ مین
 خونینی ناسرکان وہ کٹ جوگہ ورو بار

نہ روح چو نہ دہر لہ نیتو جہ سہ دیان
 لاشہ می بی نازان وہ کوو بہ ردو دار
 نیتہ ش کہ وایہ حہ یفہ بمینینین
 بکوژننہ وہ بوغہ زای نہ غیار
 نہ ی لاوانی کورد نیمہ بوتاریکہ
 بہ لام روناکہ بومہ ردے ناودار
 روژمی لیندہ نہ بہ رزی پیشکہ وتن
 یاشہ ہید بوونہ بوغہم القرار
 لہ زولمی نامہ رد بابچینہ دہر
 خونیمان بابرژے لہ رینی افتخار

له من ده پرسن من راوه ستاوم
 به مال و به سه رنه وه کُت دهر که نار
 شهوره ی پولا بین بو حفظی وولات
 له چه نکت رووسییه و نه لمان و بولغار
 فهریاد سه د فهریاد برایانه کورد
 و اچاخی کارده هاوار سه د هاوار
 به حکومتینک په نابیه سرتین
 راست بنی له که لمان ساغ بنی وه فادار
 به سه دافع و نالاسنه جه نگی
 برو که نینه دوتر من بهنی بهر خودار
 ده بهن بهر غوریدار

مه رد نه و كه سه به كاري سه ركه وني
 نه وه كُ بكه وني وه كُ لاشه ي مردار
 پياوي باشش بن غيره ست بنونين
 ده ستي هه لينن وه كُ شيري زامدار
 ره سِياني كورد وه لام بنسيران
 بولاي يه كتره له يه كُ ناگادار
 خوتان ده زانن هه موونه هه نكيان
 له ده ريامي شه ري رنوژي توندوتار
 فائده ي نيمه له اتفاقه
 كه ر متفق بين ده بينه سه ردار
 "فاني" ۱۹۴۲

”تیک ہلکیش۔ ہلہستی بہ کوردی و غہ رہ بی۔“
 خود ایہ من تہ گہ رہ بہ دہم تہ گہ رچاکٹ
 ارنی باب دار غیر ماواکٹ
 لہ سر رووی بہ شمم گہ ر خورہ زات بی
 فطوبی لی الوفا حسین القاکٹ
 ولکن صورة الوجہ مناف
 لم رضاک الہی کیف ارضاک

دیزیک هه لیه ست به تورکی

له دکانی فانی مه لا بوده له گوندی سیاو نه م دود
دیزه هه لیه سته ی به تورکی نار دوده بو مشیری برام آغای
دزه یی که زور به کزبان خوشن دیتی به داوای برنجی
لی کر دوده کرده لی *

برنجیدر سه لایم اولشما کم او برنجیدر
ایکچین دو عا سیدر او پنجین پر بچیدر

داتی :-

یه کم داوام به لاله بو نه و گه وره به . دوده میان
دوعا کردنه بو نه و ، سنی به میان برنجه که به ف
جا ناغای ناد براد له جوابی شم تاکه هه لیه سته
سنی قه سناغ برنجی سپی کرادی بو نار دود .

ٻينج ڇٽه کي فاني له سه رغه زه لي - زيوهر -
 ٻووه صلي شيفا فيکري سه فدرمه رهه مه ٿيمرو
 ٻوچاوي کرم خاڪي ره هت سورمه مه ٿيمرو
 کوٺي تووه قه دروشه ره فم که عبه مه ٿيمرو
 عالم به به به ب قافله ني ٿاهم ته مه ٿيمرو
 شورايي سروشکم به به به ل زه مزه مه ٿيمرو
 روم زه رده نه که ريت و بلنم شاهي جيهاني
 شاياني جيهان شاهن تو شاهي نه واني
 به مزي ده مه يا جه وه ره يا نقطه ني ماني
 نيوت که عقيقه بوته روکني به ماني
 ماچي که جه وازي ني به جني په بنجه مه ٿيمرو

بونه وعی به شہ رجن و مہ لک مہ حرہم پوہ غیار
 طہ و فی حرہ می تو بہ سہ بودہ ردی دلی زار
 بونہ کہ دہ سوورین و دہ گیرین و لہ ہاوار
 مہ حفظہ لہ بوسہ و لہ دہ سی عاشقی غہ مبار
 نہ و روکنہ بی شامی کہ دہ لینی بہ چہ مہ سیمرو

زولفت کہ بہ تاریکی و پینچی بہ چہ ناچی
 لہ وزولہ تہ ترسم ہہ یہ رووحم بہ فہ ناچی
 رینی ماچی رووخی گر تووی تو خواہی لایچی
 چونکی خالت جبرالاسودہ دہ ست ناکہ وی ماچی
 دہ ستم کہ بگاتی سہ بہ بی ژنیمہ سیمرو

نه سرين و سه مه ن يا سه مه ن و سه و سن و سونبول
 سه و دازه ده يي په رچه مي تون نالي يي بولبول
 پر جيگه تي غونچي سه ي ده مه باعشي سه ي گول
 کونوته وه چه حاجي نه يالم له ميناي دل
 شه يتاني ره قيب ره حمي له لام نه لزه مه شمېر ف

ده رمانه مگه ر خاكي ده رت بوندي پر زام
 بوشرزمه يي خاص و له بونه جمه عه يي عام
 سه دجار به فيدات خاكي صفات نه و سه ري هيتام
 شه ب تابه سه صدر مزدلفه حو جره يه مه ثوام
 نه ماعه ره فه کوني تو وه جينگه مه شمېر ف

نهی پادشاه می نایین و دین پاپین به رزه
 لوطفت به چه به ننگیکه به مالت به چه به رزه
 نه مری توشیفا و حیکمه ته حیکه ت هه مو و فیه رزه
 (بسیک و سعدیک) ده نیم له حزه به له حزه
 به عنی له حضورت قه ده مم مه حکه مه شمیرف

بوکوشتنی من جانمه پیناوه له بو تو
 بوره گوزهرت روح و سه رم ناوه له بو تو
 تن گونجه نی غم دوور له وه تن ماوه له بو تو
 جان و دلی من بوته سه فاو مه بوه له بو تو
 راکه له دلا جانا که جی می مه قده مه شمیرف

تو خدا مہ نئی فانی لہ جسہ فادایہ لہ میثہ
 رووحم لہ خہ یالی توو فیراتی نی یہ پیشہ
 خوشی لہ دلیکہ کہ لہ یادے توو لہ ٹیٹہ
 زینوہر وہ کوو حاجی لہ تہ و افایہ ھہ عیشہ
 مہم تہ وفہ وداعی نی یہ لہ و بی غہ مہ یمرو

ته خيستی افانی له سه رهه لبه ستي انوری ،
 غه ریب وشه رمد زارو بی نه واما . سول الله
 زه بوونی کاری نافه رمای خوداما یار سول الله
 نه که رچی موو سپیمه روو سیاما یار سول الله
 دو چاری حیر سی دونیا وو ریاما یار سول الله
 نه سیری په نجه بی نه فسی وهه واما یار سول الله
 به مه ستي سو سکیری دونیا له نه وقاتی نیضاعه تدا
 له داوی دینوی به د فدرما له ژیر نه مروئیشاره تدا
 به مه شخوال بوونی غه یرن حق حه یاتی خوم به غاره تدا
 له ده ستي نه فسی نه ماره له زنجیری نه ساره تدا
 سه رایا غه رقی عصیان وخه تاما یار سول الله

له به دکاری به بنی هوشی له دنیا بنی نه وم قوربان
 به بنی عه قلی دایم نوشته و به ت به پره وم قوربان
 عه مهل نا خوشم و بوقه ولی خوشیش خوش ده وم قوربان
 نه جالت باروشه رهنده و نه قیر و که و نوم و امن
 له ده رگه ت به بنده نا چیز و که داما یار رسول الله

له گوشه ی ناته واوی و ناقصی خوم زور ریا کارم
 به بنی عاری به باری کاری بنی مه عنا گرانبارم
 نه قیری ده رگه نی نوم و سیه زور و ته با کارم
 شه فاعه ت که ده خیلست بم گه لی عاسی گونا هکارم
 که و ازور رو و ره شی زور و ده و اما یار رسول الله

ده وایی ده رد مه ندان تو یو ویردی سه رزو بانیش تووی
 ره وانی قابی مه وجود و هوشی نیو سه رانیش تووی
 سه بیم تووی طه بیم تووی سه فاو سه یری دلانیش تووی
 عیلاجی ده ردی عصیانان طه یسی میسه بانیش تووی
 نه خوشم به نده موحتاجی ده وامه یار رسول الله

فیدای خاکی به رپنی سو جانی من قوربان
 نه ماشایی بکه فرنیکی چاوی مالی من قوربان
 نه که رلو طفت هببی په پرووزه به خت و فالی من قوربان
 به چاوی مه رحه مه ت جاری بنوره حالی من قوربان
 نه گوشه ی ده رگینی لو طفت خراما یار رسول الله

نى يه بوفانى، بنى كه س به بنى خاكي دهرت مه نوا
 قبولم گهر بكي ياخونه كه ي وامن سه رم ناوا
 له مه قدم گاهي شاهانت هتا رووحم له تن ماوه
 له دوو عالم نو مندي «نوري» بنى كه س بنى ته وانا
 به مه ناسووده ي روژي جه زامه يارسول الله

تېبىنى

نه م پېنچ خسته كي به له ديوانى (نوري) بلژد كړاوه توده
 كه له م رډايي به نه مانه ي رډه شېرى ولاوانى هوكي زاتي
 به جايي گه يانده ووه ~

چوار خشته کی
 ئی کہ برہ مت ہم نہ فہ سی بنی کہ سان
 بنی توونی یہ ہیچ کہ سی بنی کہ سان
 بنی کہ سم و ہم نہ فہ سم ہر نہ تووی
 روو لہ چہ کم نہ ی کہ سی ہر بنی کہ سان
 لہ ہر وہ بہتی غزی نہ م چوار خشتہ کی بہ لہ ہر کیلی گزرو کہ ی
 نود سرا یہ وہ بنو یاد گار .

تاک

پیر بوم و کاتی بہ ستی چاوہ لہ ماسوی
 چاونکی بنی عہ نیہ کو رنیشی پنم داوہ خودا

تاک

خہ تہ ہات زولفہ کہ ت لہ زری لہ ہر خالی سیہ گویا
 حہ ہش بوچین لہ تیلیداکہ ہیندو رومہ شہ بریانہ

ستایشی خودا
 مادامه ترس نه مال له غمیری زاتی صه مه د
 له هر رزه مان هر رده لیم یا قصه و یا به حد
 مه عنای نه صه د زاتی نه و له هر رشتیک ته نیایه
 مه عنای صه مه دنی فداغ جی می ماسوی نه مایه
 هر نه و هیه بانگی که می بو هر رمه قصه دی هیه بی
 دونه وی یا نو خره وی بو هر رکاری که ده تپی

تاک

نه می ره سوولی نیس و جن نه می صاحبی وه عدو وه فا
 بروینی رهش مووینی پسیم هینایه لات پشتم دو تا

تاک

من به ته نیاقه ست مه زانه غم ده خوم
 دین و دنیا ام لایه هر ردهم خوام و خوم

غسه زه ل

گوتم بوچی به رهنگی خوینی نو و سیوه موژه ت سینکم
گوئی نه قشی شه هیدم وایه که رچی خوم سیه ره نگم
سه ری تیری موژه ت میهمانی سینه و سورمه بو نیکه
به چاو بوی دینم ناو و دل که باب و نه غه یه ده نگم
که من زور بنی که س و بنی ناسرنامه روو حه کم بوچی
له ره غمی دوش منانم دوو سر شه مامت ناخه یه چه نگم

ستایشی پیغمبر

نهی محمد که رده رم که ی رو و له کنی که م بچمه کوی
خو که دای ده ر و ازه یی تو بالاتری هه ر پادشا
غه و سی نه عزم تو کوری و نسوزی نه م زاتهی مه ده د
بوده وای ده ر دم بیار یوه له ده ر گانه سه خدا
بی قه رارو ده ر ده دارو دلفکار نیمه و منم
نه ی خود او هندی شیفاده ر پنم که رم که یه ک دوا
ناکو ماچ که م خاکی ده ر گای نه حمه دی موختاری توو
خاکی نیکی سه ره له بو نه نواعی ده ر دی بی شیفه
من به رووی ره شمه وه دیمه لات چی لینم بکه ی

چونکی شک نابہم چہ جیگای تر حبیبی کبریا
 چو وہ لای روزی فیرقم دہردی ہیجرم عہ زر کرد
 وہ صلی من یہ کسانہ فرموی بوہ مووٹہ حلی منا
 فانی یا دہ رمانی دہ ردت ہر لہ یہ ک جیگایہ پس
 ناگو ماوی ہر بکہی ہاوار خودا ہاوار خودا .

ستایشی خودا

له هر شتی دیار بنی دیاره رووی سه بیم
ته ماشای که له هر روو نی برای صاحب همت
وجودی تو ش نه بنو که بنو رووی زاتی پاکتی
بنی له جه مال نابیننی له هیچ صاحب زه کاوه ت
که رتو صاحب نه زه ربی ده بیسنی صوره تی نه و
له سه رتا قه ده می خوت دیاره به سه راحه ت

له به ربوونی نسان دایاوه

به بیرت دمی که هاتی به رووی دویا
له گریان بووی و عالم بو تو خندان
که مردیشی به قینه پیکه نیت
له خرم و دوسته کانی شی شین و گریان

فانی

لہ بہ ریہ کیہ فی منودا (وعدۃ الموبود) دہ روئی دہ فہ مہ روئی دہ

یہ شکالی عالم شووشہ — گوناگون
وہ ک پڑا سہ ریان شوعلہ ی پڑوڑی روون
لہ ہر شووشہ یی بنی کہم و زیاد
ہر رعینہ شوعلہ ی خوی تیا نواند
بہ رہنگی شووشہ چی زہ رد بنی چی سوز
چی سپی چی رہش چی سہ بزوچی بوز

به شی فارسی
نه خمیس فانی بر غزل سعدی
بر من امروز ازین کلخ مجازی بنمود
هنر و عزت کس نیست به املاک و جنود
گوش ده سعدی مسعود چه خوشنوح سرود
شرف مرد به جود است کرامت به سجود
هر که این هر دو ندارد عدشش به زو جود

ای سر اسیمه ی دنیا ز ره جاده برو
گشتی گزینشانی چه کنی وقتی درو

بصداقت برو باگوی زمیسان جهان
که ندیدیم بسر برده بی زین دور زبان
جتم هست چو باور نکنی نیست نهان
خاک مثل طرف انگیز نبیسی که همان
خاک مصر است ولی بر سر فرعون نمود

خنگ آن قوم که بی کینه زد دنیا گزرنند
نعمی در می دارند نثرزها شمشیرند
مالی دنیا نه متاعست که بروی نگرند
دونی این قدر ندارند که برو رشک برند
ای برادر که نه محسود بمساند نه حسود

سینه داری کن و از نیک و بدی خلق گزر
بجز از فکری خستد و ندانند کن تو حذر
آیه مایه فتح اند بخوان بنگر
وسی حاجت چو بری پیش خداوند بر
که کریمست و رحیمست و غفور است و ودود

هر چه دارند خلائق زود و دیتی او
هر چه سازند عوالم زربوبیت او
عالم غیب و شهادت ز الوهیت او
الشرع تا بشر یا عبودیتی او
همه در ذکر مناجاة قیامند و قعود

سخنی گویت ای جان تو بنیوش بجان
تو سنی حاجت اگر رانی بشنی شنی ران
رازقی انس اجنه و دود دام و حیوان
کرش نامتناهی نعمش بی پایان
هیچ خواهند ازین در نرود بی مقصود

رهی خود دان و مکن تکیه به دنیای کهن
سد هزارانی چو تو رفت ازین داری حزن
تیلی بازیچه بچوگان جهالات مزین
قیمه تی خود به ملاهی و سناهی مشکند
اگر ایمان دروست است بروزی موعود

گفته فانی اگرچی ز علم افتد است
 سخنی بی سرو سامان که بیاطن سرد است
 ولی با گفته سعدی به مذاقش شهد است
 بندی سعدی که کلید در گنج سعد است
 نتواند که بجا آورد الا مسعود

تخمیسی فانی بر غزل مهری

ای ساقی گل فام نوالی تو مرا بس
زن لعلی لببت آبی زلالی تو مرا بس
واز عزتی کونین جلالی تو مرا بس
واز جمله جهان شمع جمالی تو مرا بس
در کنج غم عشقی نیالی تو مرا بس
با این که به پیش تو بودی به غضنفر
مانیز زه عیقم و ز یلم محقر
خواهم که بوسیم لببت کشته شوم گز

هر کس برهی کعبه مقصود نهد سر
در هر دو جهان قصدی و صالی تو مرا بس
گویند که گلهای جهان جمله گی راستند
مرغان چمن رقص کنان هاله بیستند
هر کس به هوای املی شاد بختند
خلق به تماشای مهی عید برفتند
نظاره برا بروی هلال تو مرا بس
چون مدّه دور است ز هجرانی عزیزان
آواره و آشفته شوم سخت پریشان

لطفی بنما بردل مهجور غریبان
بسیار طمع نیست مرا ای شهی خوبان
از لعلی لبست دانه خالی تو مرا بس
دل داده مشو از پی خوبان مکشش آه
فانی تو سرا سیمه شدی از اسف و آه
کامی دلی خود گیر ز صهبای فرح خوان
باپیری مغان (مهری) همی گفتی سحرگاه
یک جرعه ز جامی می آلی تو مرا بس

فانی لہ زیر ناز ناوی کا کہ

نہم بارہ صہ لہ تہ ی لہ سانی ۱۹۴۲ مانا دہ

پہرچہ مت تراپون و نہ بریوت یلنگلیسہ نتوچہ وان
ملکی سہ نغافورد کہوتہ بہینی شاخی دوو بہران
اتورکی کولت باغی رہم بہجری سیای دوو زلفی تو
جہرہ نی حالت نی یہ رنی رت بنی بوئیو بوستان
چونکی زولفت نہژدہ ہائیکہ بہ خوئیشی عاشقان
تینو وہک تینو بوونی نازیان بو روویان
حاصلی نہم گفتو گو یہم مہیلی زولفت نہی وہین
قتہ تہ واو نابنی لہیچ کہس بنی تہ واو بوونی جہان

شہرق و غنہ بنی عار د کورده مہرد بہ مردو و مہ بہ
ہر لہ نہ قشہ ہرو نہ نقہ رہی سہند و بلوچ نہ فغانیان
بنی لہ تور کی یہ و عہ جم خو ژیزو ژو و ریشی پرو
جو رجا و نہ ریسنیا تاخہ لیجی بہ سہرمان
چہند ویلا یاتی لہ شیرازو طارم و بندہ رعہ باس
دورو داری جہردو خیرا پاکی یہ ک کوردن بران
چہند لہ نہ ترانی بوخارا تاوہ کاتہ نہ رزہ بوم
بنی لہ کوردستان لوہستان بایزید نازینجان
سوریہ و حمص و طرابلس و حلب شام و حہ ما

تاده گاته بهشت و گندان نه نقه ره و سه مسو و بیان
پر به کوردی خرمی خومن وه کتیه کی بن هه ریه که
خونمان و گونشتمان و پیسته مان و نیسقان
نیزه بریان بو براین ده سستی له رزاند م و دوتی
اکاک هه لیکره قه لم تو خدای بنیوه گیر فان

رُوا لَبْرَه دَا نَهَم كُزْمَه لَه هَه لَبَه سَه ي زَانَاي
 به زَمَان فَا نِي تَه دَاو بُوو به جَوَانِي دَه زَانِي
 لَه دَوَانِي نَهَم كُزْمَه لَه هَه لَبَه سَه ي زَانَاي لَه
 دَوْنَارِي - كَاك مُحْمُود زَا مَدَار - تُوْمَار بَكِه يَن كِه لَه
 بِرُوْرَنَامَه ي هَاو كَارِي رُمَار ۲۰۴ لَه لَآ يَه بِر
 ۹ لَه ۱۳/۲/۱۹۷۶ بِلَاوِي كِرْدُوو تَه دَه
 كِه دَه نَوِي نَاوِي فَا نِي حَسِيْن سَعْدِي فَيضَالَه يَه و
 لَه قَه بِي دِيْنْدَارِي يَه كِه ي كُورْدِسْتَانِي و بِرُوو جِه لَك
 بُوو هُوْرِي بِه رَه مَانِي ي خِيَلِي بِلِيَا سِي بِه جِه رَك
 نَه كِه زِيَه دَه ... لَه بَالِي ۱۳۰۰ لَه . لَه دَا يِلَك
 بُوو هَه رَا كَاك زَا مَدَار رُوْفِي دَه كَا تَه دَه دَه نِي
 فَا نِي لَآ ي مَه لَآ عَه بِرُوو لَآ ي جِه لِي زَا دَه و مَه لَآ
 عَه دَلَا ي خَه لِي فَه ي سَكْتَان خُوْنِيْدُوو يَه ي (فَا نِي)
 بِيَسْت و هِيوَار بَال خُوْنِيْدَن و (۲۰) جَال مَه لَآ يَه ي

کردوده . همه ربه م بونه یه وه سوپاسی کال
 زامدار ده که یین که تا که نووسه ری کورده به زلیک و
 جبرانی له کافی خنویدا ده رباری (فانی) دواوه
 هویا دارین زیانتیکی به غمه وه ر بوله موو
 که سیک که غزمه تی نه ده ب و زمانی کوردی بجان
 بشیر حسین سعدی

بسی : پداهه وه : نه م عه زه له فارسیه ن قاله
نه م تا که گوردیه له م دیوانه به به کرار
بموردن ازسی جانات منازله به منفعت
آواره گشتن از دیار و مراحل به منفعت

مفتی عشق اگر به بشرک فتواداد
ایمان از طوق عزازیل به منفعت

داروی درد را از کم جویم بیان حالکم
تیمار زهر مار و هلاک به منفعت

حالا بیافتمی رنج کن ببالینم
زیرا ز احتضار بنده های به منفعت

فانیست کسی که بر توان برهنه
سودم بفرک سنگ و دانه
عفت

فرد فانی

له عه یهانی قه زای مبره می بی سوده ماند و چون
له دیوان میاوی ناسزا خورایه ها تو هیون

تاک (له عه الوجود)

به رده لاده پروده که م تا پروت به منم له عظمی
بی خه به ربووم به رده لادان بوو به رده ی یوومش

که تووی عالم آله صور عالم همه راسمه
 که توو گمبئی له صور عالم ته له سمه
 (غانی)

+ نجاه خطاط +
 نه دیوانه ی نووسیه

علی خورشید
 + سه پرستی له چایدانی کردووه +
 ۱ فردغاف ۱۱

بدرگاه نوآوردن بنا جانم
 سرا بنجا هنجار بنجا قلعه انجا مهرم

فانوستا مهدی قهره د'عنی . له گو فارسی
به بیان ژماره [۵۰] سالی [۱۹۷۸] .

له لایره - ۷۰ - / ده لایره -

که دیوانه (فانی) مامه ند اغام . به رها و کوش
یه که ربرم ها ته وه که به ند شاعیری ترهن
نهم ناوه یان بوخو یان هه د بزار دوه
به تایبه تی دوان له وفانی یانه تا ئیسته
به خو ئینه وارن نه ناسینراون : بو به وونم
بانه هه د له کیسه نه ده م و نهم شاعیرانه
له ووتاریکه یه د بجه م و به خو ئینه و ژبان
بنا سینم .

به بیی ئاگا داری من نهم شاعیرانه
نهم ناز ناوه یان بوخو یان داناوه
ییجن .

۱ - فانی - مامه ند اغای فانی که ئیستا دیوانه
یره ئیگنه که یه له بازار دایه .

۷ - فانی - مه لاهینا سیدی فه یزولا که د
ژماره [۷۰] ی ها و کاری دا - کاره
(ممود زامدار) له سیری نو دیووه

۲ - فانی - مه لاهینا یه ئا بلاغی که دکتور